

Zihnimin Kepenkleri

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Mayıs 2015

Kancalarla örülü zihnimin kepenkleri... Tanımsız ve tarifsiz bir ayrıcalıkla olmadığı kadar yokluğa dair.

Karanlıkta görmek gibi aslında duyumsanan, el yordamıyla ilerlemek imgelerin savaşında.

Yokluğun yakıcılığı aslanan vara yoğa gözyaşı dökmek kadar sıkıcı ve sıkıntılı.

Sadık bir kölesi iken hayatın zincirlerden kurtulma istemi bariz ve yanılığlı yüklü.

Ciddiyetsiz adamlar köşe başında ellerinde naylon çiçekler ve alay iken sunumları. Yoz bir dürtü ile uzağında asaletin ve devinimi hüznün en bariz izlek gidenlerin ardından elde kalan. Anlam yüklü yine de anlamsız kılındığınız. Varlığın yokluğu ise yokluğun özleminden daha da yakıcı.

Aklımla görüyorum son zamanlarda ve duygularıyla harmanlıyorum algıladıklarımı. Resmettiğim ya da izafi göstergelerin sağdıci iken şu sefil kelimeler yordanası bazen aşırı muğlak zira somut hiçbir veri yok duyumsadıklarımaya dair ne de tek bir tanığım. Şahidim tek ve her daim. Bu yüzden endişe etmiyorum artık pek çok şeyden ve umarsızım zaman zaman.

Küçük ve kimsesiz bir dünyanın tek varisiyim ve ebedi. Oldum olası sahip çıkmışken kimliğime yüklenen sorumluluklarla daha da pekişmekte içimdeki yaşama dürtüsü. Sarf ettiğim çaba bir yana gözlemlediklerim tek pekiştireci zafiyet yüklü egoların. Kem küm etmek bir yana istifini bile bozmayan yine de yükümlülüğüm ne sıradan ne de durağan. Değişik sayısız enstantene. Bir o kadar mizansen her ne kadar fazlasıyla izafi olsa da. Yine de somut tüm öngörüler bana dair ve benden bir parça ne değişken ne de bağımlı. Tüm bağımlılığım ve tek sorumluluğüm işgal altındayken biliyorum ki her birimiz sadık birer kölesiyiz düzeneğin zincirleri bazen çok kuvvetli bazense farklı noktalardan kopma tehlikesi geçiren. Kopsa keşke ve keşke kavuşsak bağımsızlığımıza. Belki o zaman anlayacağız birbirimizi ve set çekmeyeceğiz duyumsadıklarımıza ve saygı duyacağız birbirimize hiç olmadığı kadar. Hayali bile güzel. Bir bulutsu kitle dönenmekte başımın üstünde nice nida ile çınlamakta kulaklarım ve hoş bir koku geliyor burnuma kaynağı belirsiz.

Tınısı ayrı güzel rengi ayrı.

Sessizliğin sesi belki de en huzur veren ya da gölgelerin oyunu en korkutucu. Koyultulmuş düşlerin en büyük düşmanı yine kendim. Kaybetmek kadar tedirginlik yaratan ya da kayıp gitmesi avuçlarımın arasından zira tanıdık bir duygu yokluğun yakıcılığı hele ki kavuşup ayrı düşmek beter hepsinden.

Değişime odaklı zihniyetler ne kadar aykırı ise değişimin yankısı o kadar bariz ve sıra dışı.

Beslenen ruhların tek gıdası olmalı iken sevginin yerini alan sayısız menfi duygu uyumsuz ve asılsız. Yandaşım iken şu kararsızlığım bilememek belki de bir dakika sonrasını hatta pişmanlık duymak. Hiçbir şey seçememek ki bunu bir yaşam biçimi haline getirmek mi... Ardı arkası kesilmez iken soruların alamadığım cevaplar da cabası. Yoksa cevap aramadığım mı tek gerçeğim ya da seçeneksiz bir sınav kâğıdı ucu açık sorulardan mütevellit. Anlam olmak kadar zor mu anlam bulmak yoksa anlam yüklemek mi hak etmediği halde üstelik durduk yere...